

HECE

ISSN 1301-210X

AYLIK EDEBİYAT DERGİSİ YIL: 16 SAYI:185 MAYIS 2012

Dosya:

ŞİİR TECRÜBESİ 2

İbrahim Demirci, Hayriye Ünal, Mehmet Can Doğan,

Kenan Çağan, Gökhan Arslan

CELÂL FEDÂİ İLE SÖZCÜKLER İÇİN SAVAŞ ÜZERİNE SÖYLEŞİ

Hüseyin Atlansoy Köşk

Yüksel Peker Kelebek, Şair ve İzler

Ömer Aksay Demokratik Bahar Salgını

Ali K. Metin Taze Kan İçin İkinci Zeyl

Mustafa Muharrem Şiir Hakkı

Yahya Kurtkaya Tedavülde Olmayan Üzerine

Lütfi Bergen Muhafazakâr Sanata Eleştiri...

Ali Galip Yener "Goethe ve Çağı" Üzerine Eleştiri Notları

Aynur Erdoğan Tanzimatçı Paşanın Yerlilik Arayışı

Necati Mert Okumak, Yazmak ve Anlatmak

Ali Çolak O Kederli Odalarda Nice Bahariyarlıklar

Feridun Andaç Yaşama, Çalışma Mekânından İzler/Yansılar

Muhsin Mete Zürih-Viyana-Kişinev Seyahat Notları- III

185

EDEBİYAT GÜNDEMİ

- İbrahim Demirci**/*66 Yıl Sonra Büyük Doğu Okumak* 3
Eriş Özgül/*Festival İktidarı* 5
Recep Şükrü Güngör/*Kalmak* 7
Nurşah Karaca/*Kara Yıldız* 9

Hasan Aycın/*Çizgi* 14

Hüseyin Atlansoy/*Köşk* 15

Yüksel Peker/*Kelebek, Şair ve İzler* 17

Ömer Aksay/*Demokratik Bahar Salgını* 21

Ali K. Metin/*Taze Kan İçin İkinci Zeyl* 24

Kenan Çağan/*Raptiye* 29

Erdal Çakır/*Yağmalanmış Bir Yürek Üzerinde Kar Yangınları* 31

Şenol Korkut/*İrade* 33

Sümeyye Betül/*Çaresi Bulunur* 34

Metin Erol/*İçi Pişmemiş* 35

Emine Kocabaş/*Havadan Sudan* 37

Mustafa Muharrem/*Şiir Hakkı* 38

Yahya Kurtkaya/*Tedavülde Olmayan Üzerine* 41

Ahmet Haydar Ak/*Eleştirel Realizm Işığında Bilginin ve Gerçeğin Değerlendirilmesi* 44

Lütfi Bergen/*Muhafazakâr Sanata Eleştiri: İnsan Tekâmül Edebilir* 47

Ali Galip Yener/*"Goethe ve Çağı" Üzerine Eleştiri Notları* 61

Aynur Erdoğan/*Tanzimatçı Paşanın Yerlilik Arayışı* 67

DOSYA

ŞİİR TECRÜBESİ-2

İbrahim Demirci/*Meram'ın Şiiri / Şiirin Meramı* 73

Hayriye Ünal/*Yaşama Saldırılmaz* 75

Mehmet Can Doğan/*Şiirin Varoluşu* 79

Kenan Çağan/*Şiir Ama Niçin* 89

Gökhan Arslan/*Şiir mi, Yoksa Rüya mı?* 91

Necati Mert/*Okumak, Yazmak ve Anlatmak* 94

Ali Çolak/*O Kederli Odalarda Nice Bahtiyarlıklar* 99

Feridun Andaç/*Yerler/Mekânlar, Düşler/Yansılar: I...* 105

Muhsin Mete/*Zürih-Viyana-Kişinev Seyahat Notları- III* 109

Mustafa Şerif Onaran/*Kendini Yenileyen Doğa* 119

Yahya Kurtkaya/*Celâl Fedai ile Sözcükler İçin Savaş Üzerine Söyleşi:* 124

Murat Erol/*Kurtarıcıyı Kurtarmak mı, Kurtarıcıdan Kurtarılmak mı?* 140

KİTAPLIK

İsmail Kasap/*Türkiye'de Popüler Tarihçilik 1908-1960* 146

Hatice Bildirici/*Gel Söyleşelim Cümle Demleri* 147

Yusuf Turan Günaydn/*İstanbul Yazıları* 149

İdris Ekinci/*Kemik Yasası* 150

Âtîf Bedir/*Onlar Şair Değildiler!* 151

HECE

AYLIK EDEBİYAT DERGİSİ
ISSN 1301-210X

YIL: 16 SAYI: 185
MAYIS 2012
(Her ayın birinde yayımlanır.)

Yayın Türü: Yerel Süreli

Hece Yayıncılık Ltd.Şti. Adına
Sahibi: Ö. Faruk Ergezen

Yazı İşleri Müdürü: İbrahim Çelik

Yayın Yönetmeni: Hüseyin Su

Yönetim Yeri

Konur Sk. No: 39/1
Kızılay/Ankara

İletişim

Tel: (312) 419 69 13 **Fax:** (312) 419 69 14

İnternet Adresi: www.hece.com.tr

e-mail: hece@hece.com.tr

P.K. 79 Yenışehir/Ankara

Dizgi-Düzeltilti: Hece

Teknik Hazırlık: Bülent Güler

Kapak: Sarakusta **web:** sarakusta.com

Baskı: Öncü Basımevi **Tel:** 384 31 20
K. Karabekir Cad. Ali Kabakçı İş Hanı No: 85/2
İskitler/ ANKARA

2012 Yılı Abone Bedeli:

Yıllık: 90 TL.

Kurumlar İçin: 220 TL.

Yurt Dışı: 150 Euro

Posta Çeki: 149582

Hece Basın Yayın Ltd. Şti.

Gelen yazılar yayınlansa da yayınlanmasa da geri
verilmez. İlkelerimize uymayan ilânlar alınmaz.

Baskı Tarihi: 30.04.2012

İBRAHİM DEMİRCİ**66 YIL SONRA BÜYÜK DOĞU
OKUMAK**

Günlük gazetelerden Star, 17 Mart 2012 Cumartesi günü okuyucularına Büyük Doğu dergisinin 18 Ocak 1946 tarihli 12. sayısını hediye etti. Bu güzellik, izleyen cumartesilerde de sürdü. Böylece Büyük Doğu'nun 13, 14, 15, 18 ve 22. sayıları -21 Nisan 2012 tarihi itibarıyla- günümüz okuyucusuna ulaşmış oldu.

Büyük Doğu dergisi tıpkıbasım yöntemiyle 66 yıl sonra yeniden çoğaltılınca bu işe neden derginin 17 Eylül 1943 tarihli ilk sayısından başlanmadığı ve neden 16, 17 ve 19, 20. sayıların atlandığı sorulabilir. Bu durum, yerli yersiz çeşitli yorumlara kapı açmak bakımından pek de uygun olmamıştır, kanaatindeyim.

Büyük Doğu, düşünce ve edebiyat dünyamızın öncülerinden Necip Fazıl Kısakürek ile özdeşleşmiş ve adından başlayarak Batıya karşı bir uygarlık mücadelesinin sembolü olmuştur. Necip Fazıl, "Türkün ruh kökü" diye nitelediği ve "zaman ve mekân üstü biricik rejim" olduğuna iman ettiği İslam davasını ülkenin ve dünyanın şartlarını gözetererek Büyük Doğu sayfalarında tebliğ, telkin ve teklif etmeye çalışmıştır. Bu çalışmanın ilk belirtisi, derginin adının hemen altında yer alan "Cuma günleri çıkar siyasi ve edebi haftalık mecmua" ibaresinde görülmektedir. "Cuma" cemiyetin içtimai yapısı ile cami ve cemaati cem eden ve dinin toplumsal ve siyasal boyutlarını öne çıkaran bir gündür ve Büyük Doğu'nun 1943 yılında yayımlanan ilk sayısı da Cuma günü çıkarılmıştır.

1945 Kasımında "Birinci yıl. Birinci cilt" kaydıyla yeniden çıkmaya başlayan Büyük Doğu da 1943'teki gibi 16 sayfadan oluşmaktadır ve sayfa düzeni, içerik

**EDEBİYAT
GÜNDEMİ**

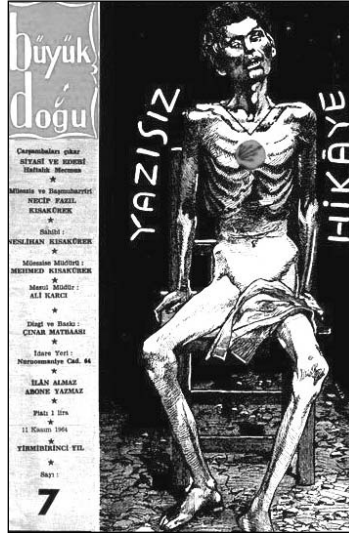
ve yazar kadrosu bakımından benzerlikler taşımaktadır.¹

Derginin yazarları kapakta “yazı sırasıyla” verilmekte, Necip Fazıl kendi imzasının yanında “Büyük Doğu”, “Be. De.”, “Dilci”, “Bankacı”, “İstanbullu”, “Adıdeğmez” ve “Neslihan Kısakürek” imzalarını da kullanmaktadır. “Prof. H. H.” ve “Prof. Ş.Ü.” imzalarının kime ait olduğu araştırılmaya muhtaç görünüyor. Kâzım Nami, Abdurrahman Şeref Lâç, Burhan Belge, Ziya Şakir, Reşat Ekrem, Zahir Güvemli, Fethi Kardeş (Aynı zamanda derginin yazı ve teknik işler müdürü), Hayri Melih, İ. Galip Arca, Ferda Güley, Fahri Erdinç, Emin Ülgener, Muhiddin Dilege, H. M. Kafaloğlu, Mukbil Özyörük, Sait Faik, Vecdi Bürün, Mustafa Şekip, Süreyya Elbi, Oktay Akbal, Nizamettin Nazif, Salih Zeki Aktay, İskender Fikret, Özdemir Asaf, Muhittin Diler, Necla Maraş, Nejat Muhsinoğlu, Mithat Özkök, Rıza Beşer... Her sayıda yer alan 15-20 imzadan sonra “Ve-saire” kelimesini görmekteyiz ki bu, derginin son sayfasında “Sizinle Başbaşa” köşesinde yer alan ve yayımlanmaya değer bulunan şiirlerin sahiplerini belirtmektedir. Meselâ, 15. sayıda Sabih Şendil, Mehmet Önder ve İhsan Güneş’in şiirleri yayımlanmıştır. Bu sütunda dergiyle temas kurmak isteyen onlarca isme verilen cevaplar, uyarılar, teşekkür ve temenniler yer almaktadır. 12. sayıda “Orhan Türkdoğan” adını önce “Daha titiz, daha derin, daha sanatlı şiirlerinizi bekliyoruz. Sevgiler...” mesajına muhatap

olan kırkı aşkın kişiyi içeren listede, sonra da “Şiirleriniz neşredilecek derecede iyi olanlar arasında tefrik edilmişse de daha iyilerini beklediğimizi bildirir ve tebriklerimizle beraber teşekkürlerimizi takdim ederiz.” mesajının muhatabı seviz kişi arasında görüyoruz. Bu durum, Orhan Türkdoğan’ın dergiye birden çok çalışma gönderdiğini de gösteriyor olabilir, bir karışıklık olduğunu da. Büyük Doğu’ya şiir gönderen bu Orhan Türkdoğan, sonradan sosyoloji profesörü olan kişi midir?

Büyük Doğu’nun kapaktan verdiği fotoğraf kompozisyonları, 3. sayfasında “Adesenin gözüyle her hafta bir iş ve hedef” köşesindeki, orta sayfaları dolduran “Hadiselerin Muhasebesi”ndeki fotoğraflar, şiir ve hikâyelerin çoğunda karşımıza çıkan ve bazıları Zahir Güvemli imzalı çizimler, derginin görsel malzemeyi başarıyla kullandığını gösteren ilginç örneklerle dolu.

“Büyük Doğu Akademiyası” ve “Edebiyat Mahkemesi”nde karşımıza çıkan toplantı tutanakları, edebiyat meseleleri çevresindeki tartışmaları yansıtırken, “Halkadan Pırıltılar” ve “Bir Pırıltı Binbir Işık” tasavvuf büyüklerinin menkıbe ve vecizelerini çarpıcı yorumlar eşliğinde nakleder. “Müspet İlimler Sanat Olunca” sayfasında bilim dünyasındaki gelişmeler değerlendirilir. Derginin bir sayfası “Doğudan” “Batıdan” diye ikiye bölünmüştür ve Doğudan seçmeler Prof. Ş. Ü. ile Prof. Necati Lugal’in, Batıdan seçmeler Salih Zeki Aktay’ın imzasını taşımaktadır.

“Tanrıkulundan Dinlediklerim” üstadın varoluş ve hayat muhasebesinin çerçeve ve istikametlerini çizmektedir. Derginin hemen her sayısında bir hikâye, birçok şiir okuruz. Bu şiirlerde, saf ve metafizik şiirin yanı sıra Garip etkisi taşıyanları ve hiciv örneklerini görebiliriz. Sait Faik’in Havada Bulut romanı da 18. sayıda “Tefrika: 2”, 22. Sayıda “Tefrika: 6” olarak karşımıza çıkar.

Oktay Akbal’ın kaleme aldığı “Dünya” köşesinde Avrupa edebiyat dünyasından haberleri okumak ve meselâ Kafka’nın önemine, eserlerinin dilimize çevrilmesi gerektiğine vurgu yapıldığını görmek, Vecdi Bürün’ün “Hangi Romanı Okusam?” köşesinde Dostoyevski’nin Türkçeye “Ebedî Koca” adıyla çevrilen romanının “Ezelî Koca” diye anlatıldığını okumak çok ilginç.

Büyük Doğu’nun son üç sayfası hep aynı düzen içinde: 14. sayfada “Geçmiş günü elerken / Tarih kıymet hükmü demektir” başlığı altında tarih yazıları, 15. sayfada “Röportajlarımız / Gazetecilik röportaj demektir” ibaresi altında çeşitli röportajlar yer almaktadır.

Son sayfanın sol sütunu hep “Zavallı Türkçe” başlıklı “Dilci” imzalı değerlendirmelerle, “Gülebilsek” başlıklı ve “İstanbullu” imzalı anekdotlara ayrılmıştır. Sağdaki sütun ise “Muaşeret Edebi” ile “Ev-kadın” bahislerine tahsis edilmiştir. Aradaki daha geniş sütunun adı “Sizinle Başbaşa”. Bu sütunun altında derginin künyesi yer almakta ve altında “İLÂN KABUL ETMEZ” ibaresi okunmaktadır.

Derginin 1 Mart 1946 tarihli 18. sayısının 8. sayfasında “İç Muhasebe”nin “Sanat” bahsinde “Haftanın ümit verici tek sanat hamlesi, Eminönü Halkevi menfaatına tertip edilen deve görüşüydü, o da tehir edildi.” cümlesini okurken gülümsemekten kendimi alamadım. Belli ki, Necip Fazıl Kısakürek, “Be. De.” imzalı yazısını eski harflerimizle kaleme al-

mış ve yazıyı dizen mürettip, “menfaatine” kelimesini “menfaatına” şeklinde, “güreş” kelimesini “görüş” şeklinde okumakta beis görmemiş!

66 yıl sonra Büyük Doğu dergilerine bakarken sık sık “Büyük Doğu eskimek kabul etmez!” diyessim geldi.

¹ Ziya Kılıç, *Büyük Doğu mecmuasının yayın hayatına başlaması, yapısı, yayın politikası, sosyal ve siyasî görüşleri (1943-1951)*, Erciyes Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü, Yüksek Lisans Tezi, 2006.

ERİŞ ÖZGÜL

FESTİVAL İKTİDARI

Zeki Demirkubuz ile *Sabah* gazetesinde yapılan bir röportajda, son yıllarda filmlerinin büyük festivallerde görülmediğini ve bunun nedenini soruyor Özkan Yurt. O da artık festival kriterlerinin değiştiğini ve amacından uzaklaştığını söylüyor. Artık birçok festivale filmlerini göndermediğini, ancak Berlin Film Festivali’ni önemseddiğini ve en son Yeraltı filmi gönderdiğini söylüyor. Ancak film kabul edilmemiş. Ve Demirkubuz, bunu şöyle açıklıyor:

‘Mesela yıllardan beri filmlerimi Berlin’e veririm. Kader’i de gönderdim ama anlamadılar. Bu yıl da Yeraltı’nı gönderdim. Olmadı... Berlin’de o yılın dünyadaki konjektürel durumlarına göre filmler tercih ediliyor. İnsan hakları, politik konular, daha mazlum siyaseti içeren filmler tercih ediliyor. Şu net bir şekilde ortaya çıktı, benim filmlerim bu adamları ilgilendirmiyor. Başarılı ya da başarısızım kopleksine girmeden yönetmene düşen de bir hesaplaşmaya girmek. Mesela bundan sonra Berlin’e filmlerimi göndermeyeceğim.’

Türkiye’de de başına benzer şeyler geldiğini söyleyen Demirkubuz, artık jürileri öğrenmeden, yurtiçi festivallere filmlerini vermediğini de dile getiriyor.

Benzer bir durum pek çok genç sinemacının da başına gelmiştir ama Demirkubuz gibi rüştünü ispatlamış bir yönetmenin, üstelik Yeraltı gibi çok iyi bir filmle bunları yaşaması durumu gerçekten çarpıcı kılıyor. Üstelik bu yıl Berlin Film Festivali'ni yakından takip etmiş birisi olarak Festival'de yarışan veya gösterilen bir çok filmin, Yeraltı'nın eline su bile dökemeyeceğini rahatlıkla söyleyebilirim.

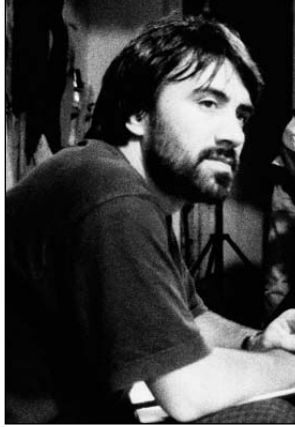
Son yıllarda Demirkubuz'un da belirttiği gibi festivaller gerçekten amacından uzaklaştı. Birçok festival, kendisine siyasi doğruculuk adına bir misyon biçiyor. Bu misyona uygun olarakta, siyaseten doğrucu, insan hakları, ezilmiş azınlık sorunları gibi konular öne çıkıyor. Hele üçüncü dünya ülkelerinden gelmiş filmler için ülkelerindeki politik baskıları, ezilen azınlıkları, şiddete uğrayan kadınları veya eşcinselleri konu alan filmler, hemen kabul görüyorlar. Geçenlerde festivallere filmini göndermeye çalışan, ilk filmini çekmiş bir yönetmen de yakınıyordu. Türkiye'den gönderdiğiniz filmin için-

de Kürt, Ermeni, kumalık, şiddet mağduru kadınlar geçiyorsa, komite filmi hemen istiyormuş. Ancak bütün bunları içermeyen, 'sıradan' bir karakter veya hikayeyi anlatıyorsanız, kaşlar önce bir yukarı kalkıyor, konusunu görelim, yönetmen kim, hangi işleri yaptı, oyuncular vs. sorgulama başlıyor ve siz filminizi seyrettirmek için uzun ve meşakkatli bir yola girmişsiniz. Aynı tavrın, sinemayı destekleyen uluslararası fonlar için de geçerli olduğu rahatlıkla söylenebilir.

Aslında durum sadece Türkiye'ye mahsus değil. Hemen hemen dünyanın bütün festivallerine gidebilmek için önce

çarpıcı bir cümle ve önerme ile çıkmamız gerekiyor ortaya. Sonra filminizin teknik kalitesi, kurgusu, sinemasal değeri dikkate alınıyor. Bu durumda da konjoktüre uygun ortalama bir film, pekâlâ onlarca iyi filmin önüne geçebiliyor, hatta ödüle kadar uzanabiliyor. Festivaller bir nevi sivil toplum kuruluşu gibi çalışıp sosyal yaralara dikkat çekmeyi, kendilerine misyon ediniyorlar. Bu da en çok, görünür mesajları olmayan veya konjoktüre uygun tavır almayan hakiki sinemacıları yaralıyor.

Ticari sinemada kendilerine yer bulamayan bu has filmler, bu kez festivallerde de budanyorlar. Bu da hakiki sinemayı geliştirmek için kurumsallaşan festivallerin, artık sinemanın önünde bir engel olarak belirmesine sebep oluyor. Çünkü artık ulusal ve uluslararası piyasalarda adı konmamış festival normları geçerlidir maalesef. Ve bir sanat sineması iktidarından bahsetmek, hiç de haksız bir yargıda bulunmak olmayacaktır. İşin daha da kötüsü, kendilerine çıkış arayan genç yönetmenlerin birçoğunun farkına varmadan bu

Zeki Demirkubuz

normlara göre film çekmeye başlaması, yani pazara göre üretime yönelmesidir. Bu durumda, ortaya kapalı devre bir yapının çıkmasına sebep oluyor. Konjoktüre uygun filmler çeken birçok ortalma yönetmenin *dahi* diye alkışlanması, hakiki sinema severlerin her festivalden biraz daha buruk ve tatmin edilmemiş olarak ayrılmasına sebep oluyor. Çoğu zaman bu filmler bir sonraki yıl unutuluyor ama aynı kurallar şaşılacak bir şekilde kendini üreterek varlığını sürdürüyor.

Bu iktidar sadece içerikte değil, üslupta da kendini hissettirmektedir. Mesela bugün, bir hikayeyi dümdüz, hiçbir kur-

gu hilesine yer vermeden anlatan ama iyi anlatan bir filmin neredeyse yüzüne bakılmamaktadır. Klasik anlamda öyküsü olan filmlere ticari film muamelesi yapılmaktadır. Onun yerine parçalı kurguyu deneyen, biçim oyunlarına boğulmuş bir film, anlatım olarak ne kadar yetersiz olsa da baştaçı edilmektedir. Festivallerin senaryo yarışmaları, work shop ve senaryo geliştirme atölyelerinde bu biçim oyunları teşvik edilmekte, neredeyse 'Festival Filmi' diyebileceğimiz bir şablon, farkında olarak veya olmayarak yeni nesle dikte ettirilmektedir. Bunun neticesi de ortaya, dümdüz anlatılsa çok daha iyi olacak bir hikayeyi, zamanda ileri geri kaymalarla, paralel kurgularla anlatan bir sürü kafası karışık film çıkmaktadır. Çarpıcı bir durumu alan ama ancak kısa film olacak onlarca film, festivallerde seyircinin karşısına çıkmaktadır. Daha da kötüsü ise bu filmlerin kabul görmesi ve yeni kuşakların da ister istemez kendini bu şablonun içinde bulmalarındır. Böylece kendisini hayata dair bir hikaye anlatmak yerine, biçim oyunlarına kaptırılmış sürüyle ortalama film dolaşımına girmektedir. Kurallara boş veren, kendi kurallarını koyan yönetmenlerse ancak kendisini internet veya başka mecralarda ispat ettikten sonra festivallerin dikkatini çekebilmektedir.

Bu mesleğini bilmeden, eline bir yemek kitabı tutuşturularak aşçı yetiştirmeye benzemektedir. Yapılan yemek kurallarına uygun olsa da maalesef tadı olmamaktadır. Ancak geldiğimiz noktada, bu aşçılar, hakiki aşçıları neredeyse piyasadan silecek bir çoğunluğa ulaşmışlardır. Bugün sanat sineması, yıllardır üniversitelerimizin düştüğü bir 'akademizmin' pençesinde kıvrılmaktadır ve yakın gelecekte bunun aşılması çok zor görünmektedir. Alternatif sinemanın yegane mecrası olan festivaller, kendilerini 'alternatflık' oyununa o kadar kaptırılmış ve kendini o kadar ciddiye almıştır ki hakiki sinemanın

önünü kapatmakta ticari sinemadan daha büyük bir rol üstlenmeye başlamıştır.

Sözü yine Demirkubuz'a bırakalım: 'Malum, bu festivallerin seçiciler kurlunda yabancı insanlar yer alıyor. Şimdi bir sahne düşünüyorsunuz ama oradaki anlatmak istediğinizi yabancıların anlamayacağını biliyorsunuz. O zaman ya o insanların anlayacağı şekilde yazarsınız o sahneyi ya da kendi toplumunuza göre.'

Sinemayı bir üslup oyunu veya kendi toplumuna başkalarının dürbününden bakma mecburiyetinden çıkarıp özgürce ve sadece yönetmenin dünyasını yansıtan bir sanat olma hüviyetine tekrar kavuşturmak için festivallerin öncelikle yeni bir 'çoklu bakış'ı öğrenmeleri, yönetmenlerin de festival iktidarını yeniden sorgulaması gerekmektedir.

RECEP ŞÜKRÜ GÜNGÖR

KALMAK

Kalsaydım, mahallemde yeşil caminin gölgesinde, zeytinliğin serinliğinde yaşayacaktım. Namık Kemal mahallesinde Ahmet Yesevi Lisesi'nin doğusunda, külte fırının arkasında mahallelimle tanış olacaktım.

Kalsaydım bütün mahalleyi tanıyacaktım. Berberim, terzim, fırınım olacaktı. Bakkalıma borç yazdıracak, aybaşında ödemeye söz verecek, sözümde duracaktım.

Kalsaydım cami cemaatinden olacaktım. Derneğin mütevelliisi olacak, caminin yaşatılması için çalışmalara katılacaktım.

Kalsaydım, taşınmanın yıpratmasından, bitirmesinden, kurtulacaktım.

Kalsaydım, yirmi yıllık masam, odam, tablom, pencereyim olacaktı.

Kalsaydım, balkonumdan seslendiğim, günaydın, iyi akşamlar dediğim

komşularım olacaktı. Sabah selamıyla ayrılacak, akşam selamıyla buluşacaktım. Komşu komşunun külüne nasıl muhtaçmış anlayacaktım.

Kalsaydım, şehrimin kodamanlarını tanyacak, sevecektim. Bürokratlarını bilecek, memleketlerini soracaktım. Nerelisin hemşerim, diyecektim gerine gerine, kendimi memleketin sahibi saya saya.

Kalsaydım, parkları, bahçeleri bilecek, tatillerde yeğenlerimi pikniğe götürececek, eğlendirecek, iyi amca, iyi dayı olacaktım.

Kalsaydım, akrabalarımın unutmadığı olacaktım.

Kalsaydım, hısımlar arasında akla ilk gelenlerden olacaktım. Akşamları kardeşlerimi ve çocuklarını balkonda ağırlayacak, onlara kebab yapacaktım.

Kalsaydım, hafta sonları annemin, babamın yanına gidecek, bahçeden sebze meyve toplayacak, çocuklarımı doğal besinlerle büyütecektim.

Kalsaydım, maaşım yetecekti. Arsam, evim, arabam olacaktı. Kira kira sürünmeyecek, yöneticilerin, kapıcıların ağız kokusunu dinlemeyecektim.

Kalsaydım, hafta sonları derneğimizde, vakfımızda toplantılara katılacak, yardım faaliyetlerinde önde olacaktım.

Kalsaydım, yerel gazetede köşe sahibi olacak, şehrimin sorunlarını dile getirecektim. Şehrimin daha da güzelleşmesi için öneriler sunacaktım. Belediye başkanı ile mahalleleri gezecek, çalışkan muhtarların farkını anlatacaktım.

Kalsaydım, şehir güzelleşmesi yazacak, Maraş'ı gök payitahtının üstüne kuracak, aşağıdan ona hayran hayran bakacaktım.

Kalamadım. Yukarıdan beri özlemini duyduğumu söylediğim güzellikler o zamanlar beni boğdu. Onlardan kaçtım.

Kalırsam yerimde sayarım sandım.

Kalırsam körleşirim sandım.

Kalırsam ülkemi tanıyamam sandım.

Kalırsam, rahata alışmış, ülfet kesbetmiş çevreme ayak uydurur, "yazı" denen büyüünün atmosferinden uzaklaştırım sandım.

Kalırsam kabuğumu kıramam sandım.

Cahit Zarifoğlu'nun Maraş gazetelelerinden birinin eski sayılarından birinde gitmekle ilgili yazısını okumasaydım kalırdım.

Şehrini terk etmişlerin önemsendiğini görmeseydim kalırdım.

Uzak olanın kıymetli olduğuna şahit olmasaydım kalırdım.

İstanbul'a tutulmasaydım kalırdım.

Mesut bir aile kurabilseydim kalırdım.

Mehmet Narlı, Maraş'ı terk etmeseydi kalırdım.

Duran Boz hocam, kalmam gerektiğine beni inandırıyaydı kalırdım.

Maraş Yazarlar Birliği üyelerinden yüz bulsaydım kalırdım.

Şehirde beni kalmaya ikna eden bir öykücü dostum olsaydı kalırdım.

Bir şair dostum olsaydı kalırdım.

Şair Cafer Keklikçi İstanbul'a, şair İbrahim Gökburun Uşak'a, şair Bünyamin K. Osmaniye'ye gitmeseydi kalırdım. Bahaaddin Karakoç Adana'ya, Yasin Mortaş nirvanasına, öykücü Şevket Bulut dâr-ı bekaya gitmeseydi kalırdım.

Kalmak meselesi nereden çıktı diyeceksiniz. Hemen söyleyeyim, A. Harmancı dostumuzun *Mahalle Mektebi* dergisinin dördüncü sayısındaki yazısı sebep oldu. O yazı bana keşke kalsaydım dedirtti. A. Harmancı Konya'ya, Bekiroğlu Trabzon'a, Ömer Erinç Maraş'a, Necati Mert ile Fahri Tuna Adapazarı'na, Yavuz Ekinci Batman'a ihanet etmediler.

Sivas'ın sesi bildiğim A. Turan Alkan Üsküdar'a taşındı. Onu Sivas âşığı bilirdim ama o da kalmadı. Kalanlara selam olsun! Fuzuli bir heykel gibi Bağdat bölgesinde kaldı, payitahtın cilvesine kanmadı.

Nabi Urfa'yı, Nefi Erzurum'u terk etti. Zarifoğlu da Maraş'ı.

Ben de yazgımın beni sürüklediği şehirlerde nefeslenmeyi sürdürüyorum. 2012 yılı mart ayında Batman'dayım. Sıddık Tekin Anadolu ve Fen Lisesi'nin kadrosunda soluklanmaktayım. Buradan nasip ne zaman biterse, yol ne zaman görünürse, gidiş vaktidir, denirse yükümüzü sırtlanır gideriz.

Artık bir yerde kalmak istiyorum. Komşularım, terzilerim, berberlerim olsun istiyorum. Sürekli uğradığım bir pastanem, kahvehanem, bakkalım olsun.

Sokaktan geçerken sakinleri tanıyayım, selam vereyim, ayaküstü muhabbet edeyim, çoluk çocuğunu sorayım.

Artık kalmak istiyorum. Mahalleli olmak istiyorum.

NURŞAH KARACA

KARA YILDIZ

Karanlığa dolanan geceye andolsun. Geceye yaslanan yıldıza. Yıldızı koynunda saklayan semaya. Semanın bir çarşaf gibi üzerine sarıldığı dünyaya. Dünyayı sarmalayan dağa, taşta, uçan kuşa... Andolsun yerdekilere ve göktekilere. Gökten damlayıp da Mekke'nin ortasına kondurulmuş o kara yıldıza andolsun ki insan ziyandadır.

Selam olsun Tur Dağı'ndakine, balığın karnundakine, azgın sularla boğuşan gemidekine, ölüye can giydirene, kör kuyulara atılana, dağlarla, taşlarla, kuşlarla konuşana, sabrı ilaç bilip yaralarına sarana ve mübarek parmaklarından kevser ırmaqları akana selam olsun. Gökten süzülüp Mekke'nin ortasına konmuş, kara bir yıldız gibi parlayan Kabe'ye selam olsun.

Kimi kaynaklar Hz. Adem'e dayandırır Kabe'nin yeryüzüne bir nur damlası gibi konduruluşunu. Farklı rivayetler bu-

lunur bu konuda ama benim de gönlüm, Kabe'yi Hz. Adem'in yorgun elleriyle kondurduğuna inanır. Öyle ki bu kara yıldız âdeti gökyüzündeki bütün yıldızların nurunu alıp da öylece inmiştir yeryüzüne. Bu yüzden gökteki yıldızların bu kadar cılız, sönük, titrek mum ışığına benzeyen bakışları kalmıştır artık geride.

Gören bütün gözleri kamaştırıyor bu güzellik. Yüksek mermer sütunların arasından hızlı adamlarla ona varmaya çalışırken ilk gördüğünüz an şöyle bir duraklıyorsunuz ve bir mucizeye tanıklık etmenin hayretini yaşıyorsunuz. Elleriniz titriyor, ayaklarınız, kalbiniz titriyor, bakışlarınız... yer titriyor, gök titriyor melekler titriyor... Dudaklarınız değil kalbiniz dile geliyor o anda Allahu ekber diyorsunuz. Allah büyüktür, Allah büyüktür. Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur. Allah büyüktür. Allah büyüktür. Hamd Allah'a mahsustur.

Kabe bugüne kadar tufan, yangın gibi pek çok felakete defalarca yıkılmış, zarar görmüş ancak her seferinde baharda yeniden açan güller gibi daha bir güzel çıkmıştır yeryüzüne.

Öğrenebildiğim kadarıyla Hz. Adem'den sonra yaşanan büyük bir tufan dolayısıyla Hz. İbrahim'e kadar Kabe'nin tam olarak yeri belirsiz olup sadece bulunduğu saha bilinmektedir.

İbrahim... Putları kıran İbrahim... Putları kırdığı baltayı en büyük putun önüne koyan İbrahim... Ateşlere gül diye giren İbrahim... Hacer'ine ve onun kucağındaki İsmail'ine sırf Rabbi emretti diye ıssız çölleri vatan eyleyen İbrahim...

Senin sesin yankılanıyor kulaklarımda. Oğlunun yanına usulca sokulup şefkatle başını okşuyorsun. Gözlerinde Kabe'nin müjdesi. Kalbin yerinden çıkacak gibi mi oluyor bu ulvi vazifeyi İsmail'ine anlatırken: 'Ey İsmail! Allah bana kendi zatı için bir beyt yapmamı emrediyor. Sen de yardım eder misin?'

Etmemek ne demek, kanatlanıyor İsmail, doğruluyor yerinden, yer gök kulak kesilmiş:

‘Elbette yardım ederim!’

Kavruluyor İbrahim’in elleri güneşten. Terler boncuk boncuk şakaklarında. Kalbiyse Rabbinin emrini yerine getirmenin huzuruyla mest, dudağından zikirler dökülüyor, dualar...

Putları kıran İbrahim benim de içimdeki putları kırıyor. Putları kıran İbrahim, Kabe’yi onarıyor. O Kabe’yi, ben kalbimi...

Yollar savruluyor, dağlar savruluyor, çöller savruluyor, Kara Yıldız’ıma açılıyor bütün kapılar.

Şimdi Kabe’ye yönelme vaktidir. Yalnız O’nun etrafında dönme değil, ona dönme vaktidir.

Ben de onların hemen arkasından başlıyorum tavafa. Bu insan selinin içinde dokunamasam da ulaşamasam da uzaktan bir buse yollayıp selamlıyorum Hacerü’l-Esved’i. Bu kara taşın karasında aklanmak için dua ediyorum. Biliyorum ki kıyamet günü bu kara taş, gören gözleri ve konuşan dili olduğu halde onu hakkıyla selamlayan müminler için sahitlik edecek.

Peygamberin gül kokusunu ulaştırıyor akşam rüzgârı. Onun busesinin rayıhası dolaşüyor kalbimde. Bütün kainatla beraber tavafa başlıyor âlemlerin efendisi. Gözünün yaşına bulanmak için hemen arkasına düşüyorum.

Beyaza bulanmış insanlar kalplerinin karasını eritmek için tavafa eşlik ediyor. İhrama bürünmüş insanlık bütün farklılıklarını bırakıyor bir kenarda. Melek olup kanatlanıyor, yürümüyor da sanki uçuyorlar.

Benim de üzerimde ihramım. İhramımla dünya giysisini soyunuyorum. Beyaz çiçekler konuyor üzerime. Cennet meyveleri koparıyorum. Filbahri ağacı-

nın altında bir cennet gölgeğinde serinliyorum. Altından, gümüşten nehirler akıyor önümden. Cennet kuşları kendi lisanlarıncı Rablerini zikrediyor. Cennet çiçekleri dökülüveriyor ayaklarımın ucuna. Hiç görmediğim, hiç bilmediğim renk ve kokularıyla.

Ey Hacerü’l-Esved! Yeryüzündeki bütün taşlar kıskanır mı seni, nebiler nebisinin mübarek dudaklarından bir buse kondurulunca üzerine? Keşke bizim de bağrımıza bir buse kondursaydı derler mi?

Kara yıldızın koynunda saklı kara taşım. Senden uzaklaşırken adımlarım, yüreğimin bir yarısını sende koyup gidiyorum.

Şimdi pervane gibi dönerken etrafında Kara Yıldızın, bir nilüfer çiçeği gibi süzülen Makam-ı İbrahim beliriveriyor önümde.

Sonra Hz. İsmail’in sesi yankılanıyor kulaklarımda. Çölde susuzluktan kavru lan bir bebek beliriyor önümde. Hacer olup kanatlısam diyorum, İsmail’in çocuk bakışlarında konsam yanağına. Çatlayan dudağında zemzem olsam, Hacer sabrına bulansam diyorum. Rabbinin tarrifiyle insanların İbrahim’e en yakını olmayı diliyorum. Onun yolundan dosdoğru gidenlerden olmayı diliyorum.

Dönüyorum. Adımlarım bazen yavaşlıyor, bazen hızlanıyor. Tıpkı köpürüp coşan, kabarıp taşan bir nehirde munis, yatağında sessizce süzülen bir nehre dönüşüyorum. Her halim sendendir Rabbin biliyorum.

Kabe beni çağırıyor ben ona varıyorum. Her seferinde başladığım noktaya dönmüyorum, her dönüşüm bir başka dünyaya açıyor kapıları. Bir tavafta Hz. Musa’yı buluyorum yanımda, bir tavafta Hz. Harun’u. Hz. Ebubekir can dostunun bir yanında Hz. Ömer öte yanında. Âlemlerin efendisini ise hep önümde hissediyorum. Yürümüyor, uçuyorum.

İnsan selinin ortasında minicik bir zerrenin aciziyetini hissediyorum. Her dönüş yeni bir keşfedişe gebe, hayretler içine düşüyorum. Bunca kalabalığın içinde önce yapayalnız görüyorum kendimi, sonra ummanda acizane bir damla, sonra herkes nasıl da tanıdık geliveriyor, çehreler, lisanlar, deriler rengarenk de olsa. Sonra... Sonra bu kalabalık ben olmadığımı hatırlatıyor bana *benlikten bizliğe* geçiyorum. Kabe çokluktan birliğe çağırıyor beni. Kesret içinde vahdet olmaya. İnsan olmanın özünü bulmaya çağırıyor. Etrafında dolanıp durmaya değil, narına pervane olmaya çağırıyor.

Dönüyor insan, yer, gök, ikisi arasındakiler ve melekler... Dönüyor her şey...

Hayret! Dünya küçücük kalıyor gözümde.

* * *

Kabem... Kara sevdam benim. Sevdikçe sevesi geldiğim. Kara örtülüm, kara kalbimi aklaştırmak için karanda beyaza çalındığım sevgilim. Karanda yıkandığım, aklandığım. Karanda bir çocuk masumiyetine bulandığım. Karanda dolanıp durduğum, dolandıkça kendime döndüğüm, döndükçe aslına erdiğim. Renk renk, lisan lisan, çeşit çeşit insanın arasında eriyip kaybolduğum. Küçücük bir mum olup önce yandığım, eridiğim, bittiğim, sonra bir ışık, bir fener, bir alev topuna çevrildiğim. Dilimde dualar, zikirler mırıldanıp sonra sustuğum. Susup da içime aktığım. Gözyaşıyla kalbimi yıkadığım.

Vaktiyle kuş uçmaz kervan geçmez ot bitmez Mekke'ye kondurulmuş nazlı çiçeğim. İnananlar akın akın sana gelmekte. Senin o ipek tenine dokunabil-

mek için yarış etmekte. Ruhu kanatlanmakta insanın, senin dizinin dibinde namaz kılarken. Bulutlar yere inmekte. Bir mıknaş gibi çekmekte. Çekip de öpmektesin.

Al beni ben yapan bütün ayrıcalıklarım, farklılıklarım, beni bu dünyaya bağlayan her ne varsa senin yolunda feda olsun. Makam mevki, mal mülk, aile, adım sanım, beni bu dünyaya bağlayan her ne varsa, beni ben yaptığımı zannettiğim olmazsa olmazlarım... Bütün zincirlerimi kırıp sana yöneldim.

Al tut beni, dünyaya bağlandığım her ne varsa azat et.

Al tut beni, karana bula.

Ben sana hasret, sana müptela.

Kara yıldızım,

Altın nakışlım,

Kapına geldim, koma dışarda.

AHMET BİN BELLA VEFAT ETTİ

Hece Yayınlarının *Konuşmalar* kitabını yayınladığı Ahmet Bin Bella 11 nisan günü Hakkın rahmetine kavuştu. 1918 doğumlu Ahmet Bin Bella, Fransız emperyalizminin, Cezayir'i görünürde terk etmek zorunda kaldığı 1962 yılında devlet başkanlığı görevini üstlendi. 1965 yılında bir darbeyle bu görevden uzaklaştırılarak yargılanmadan tutuklandı. Tutuklu kaldığı süreyi kültürel ve düşünsel donanımı için çok iyi değerlendirdi. Özel olarak ilgilendiğini söylediği bilim alanlarının ba-

Ahmet Bin Bella

şında; kültür, felsefe, edebiyat, iktisat, sosyoloji gibi konular geliyordu. Cezayir ihtilâli ve devlet başkanırken yaşadıklarını yeni baştan gözden geçirme fırsatı bulmuştu. Devlet başkanlığı döneminde,

Cezayir halkının genel beklentilerinin aksine, ılımlı ve özel bir sosyalist çizgideyken, 15 yıl kaldığı cezaevinden 1980’de serbest bırakıldıktan sonra, İslâmî düşünceye yönelmiş ve öne sürdüğü görüşleriyle dikkat çekmiştir. Hapishanede dil öğrenmeye günde en az iki saatini ayıran Ahmet Bin Bella Arapça, Fransızca, İspanyolca, İtalyanca, Almanca ve İngilizce dillerini hâkim bir şekilde konuşabiliyordu. Sanat ve estetik yönü çok gelişmiş olan Ahmet Bin Bella tiyatrodan, sinemaya; şiirden, Türk musikisine; resimden, mimariye kadar geniş bir sanat alanına ilgi duydu. Muhammed Halife’nin yoğun çalışmalar sonucu, yedi ayrı konuda gerçekleştirdiği konuşmalarından oluşan *Konuşmalar* kitabı, Ahmet Bin Bella’nın çok yönlü kişiliğinin ve İslâm dünyasının başlıca sorunlarına somut çözüm önerilerinin yansımaları açısından önemlidir. Cezaevi hayatı sonrası Fransa ve İsviçre’de ikamet ederek siyasal mücadelesini devam ettirdi. 1990’da ülkesine döndü.

SEZAI KARAKOÇ’UN İZİNDE

Sezai Karakoç, hakkında yapılanların kıymeti Sezai Karakoç’u tavrından, ilkelelerinden ve üslubundan tavize zorlayıp zorlamamasından belli oluyor. İçerik hakkında farklı değerlendirmelerin olması doğal ancak, bahsettiğimiz genel duruş çerçevesinden 12-14 Nisan günlerinden Dicle Üniversite’nin düzenlediği *Uluslararası Sezai Karakoç Sempozyumu*’nun önemli olduğunu söyleyebiliriz. Akademisyen, yazar ve şairlerden oluşan 47 katılımcı, Sezai Karakoç’un eserleri üzerinden farklı konuları değerlendirdiler.

ZARİFOĞLU’NA VEFA

Bilim ve Sanat Vakfı (BSV), Zarifoğlu için vefatının 25. yılında “Korku ve Yakarışın Menzilleri: Zarifoğlu Sanatının İmkanları” başlığını taşıyan 22 nisan günü bir panel düzenledi. Panelin açış konuşmasını Mustafa Özel yaptı. Paneldeki “İmge’den Anlam’a Cahit Zarifoğlu’nun Poetikası” başlıklı konuşmasında Yalçın Armağan, Zarifoğlu’nun şiire bakışını değerlendirdi. Berat Açıl, Ümit Aksoy, Sevgül Sönmez, Bahar Gökpinar ve Metin Kaygalak diğer konuşmacılardı.

TYB 2012 YILLIĞI ÇIKTI

Türkiye’nin en kapsamlı yıllığı Türkiye Yazarlar Birliği bünyesinde 29. sayısına ulaştı. Türkiye Kültür ve Sanat Yılığının 2011’in incelendiği yeni sayısı çıktı. Siyasetten ekonomiye, basın dünyasından sinemaya, müzikten eleştiriye birçok temel başlıkta değerlendirmeler yapıldı. Yılığın omurgası niteliğindeki hikâye, şiir, roman ve eleştiri bölümleri

dikkate değer. Kültür hayatımız ve dini hayatımız gibi ülkemizin sosyal dokusunun işlendiği yazılar ayrı bir önemi hak ediyor. Günümüz öyküsünü Necip Tosun, 2011’de romanı Güray Süngü inceledi. Evren Kuçlu yıllığın deneme tenkit bölümünü yazdı. Üç yıldır düzenli bir şekilde dinî hayatımız bölümünü yazan Ejder Okumuş, bölüm üzerinden üzerinde durulması gereken Türkiye okumaları yapıyor. Kültür hayatımızı yazan Mustafa Orçan, kültürel hayatın aktörleri üzerinden dikkat çekici bir popüler kültür değerlendirmesi yapıyor. Gülcan Tezcan ve Yavuz Altınışık sinema bölü-

münü yazarken, müzik bölümü ise Münir Tireli yazdı. Murat Erol uzun basın değerlendirmesiyle, İskender Gümüş ve Mevlüt Tatlıyer ekonomi, Serkan Yorgancılar toplum ve siyaset, Kamuran Emre hukuk, Tarkan Zengin sendika ve çalışma hayatıyla ilgili değerlendirme yazılarıyla 2011'e ayna tutmaya çalışıyor. Muhammed Hüseyin Mercan'ın İslâm dünyası, Fatih Keskin ve Serkan Derin'in Türk dünyası, Yusuf Turan Günaydın yazar bibliyografileri, yine Yusuf Turan Günaydın dergiler, Ahmet Şenol halk kültürü folklor, TYB Başkanı İbrahim Ulvi Yavuz olaylar ve insanlar bölümlerini yazdı. Türkiye Kültür ve Sanat Yıllığı her yıl olduğu gibi bu yıl da özenle hazırlandı.

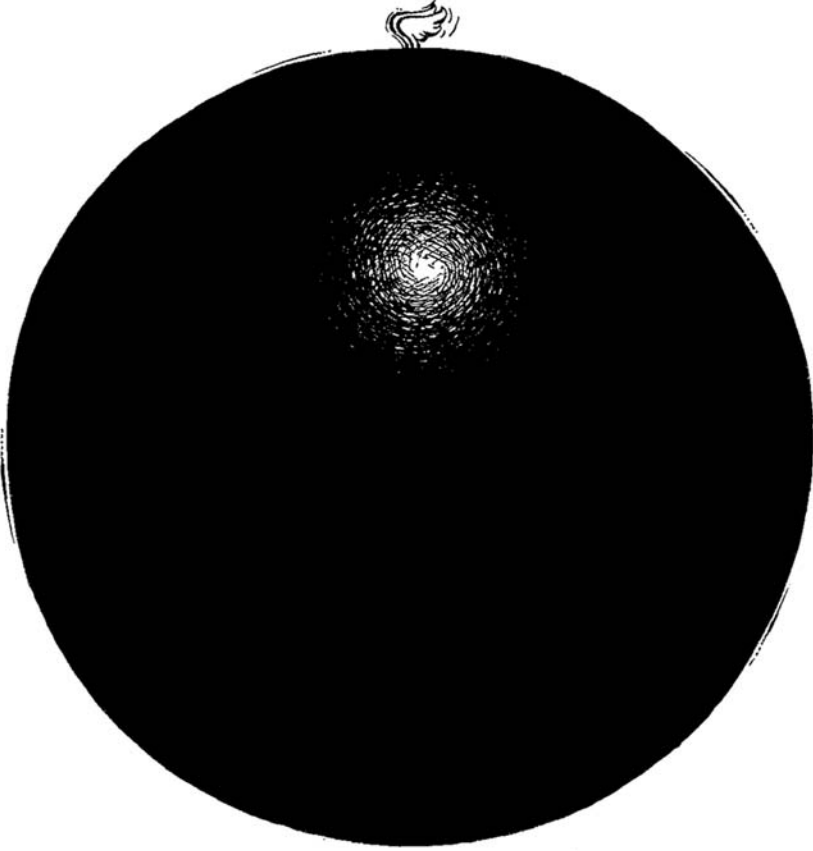
YASALARIN DİLİ

Alanlar arasında diyalog önemlidir. Bunun son ve en yeni örneği Türkiye Yazarlar Birliği, Türkiye Dil ve Edebiyat Derneği, Türk Dil Kurumu ve Ankara Büyükşehir Belediyesince düzenlenen "Anayasanın Dili" sempozyumuydu. Üst düzey bir katılım ve iyi bir organizasyon vardı. TBMM Anayasa Komisyonu Başkanı Burhan Kuzu, yeni anayasa kaleme alınırken, anayasanın dili, gramer kaidelerinin uyumu ve hukuk dilinin incelemelerinin çok önem arz ettiğini belirtti. AK Parti Genel Başkan Yardımcısı ve Türkiye Dil ve Edebiyat Derneği Genel Başkanı Ekrem Erdem, mevcut anayasanın bilinen, yazılan ve çizilen önemli so-

runları ve açmazları bulunduğunu, ancak üzerinde fazla durulmayan, gözden kaçırılan kendilerine göre en önemli sorunun anayasanın dili olduğunu söyledi. Türk Dil Kurumu Başkanı Prof. Dr. Mustafa Kaçalın, dilin diltçilerin değil, herkesin olduğunu, öğrenmek için değil, kullanmak için öğrenildiğini söyledi. Türkiye Yazarlar Birliği eski Başkanı Mehmet Doğan da 1982 Anayasası'nın daha önceki bütün anayasa metinlerinden daha kötü Türkçeye kaleme alındığını savundu. Mevcut anayasa metninin çok uzun olduğuna dikkati çeken Doğan, Amerikan Anayasası'nın bile 20 sayfadan oluştuğunu dile getirdi. Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek de Türkiye'de anayasaların daima olağanüstü dönemlerde yapıldığını söyledi. Programda konuşan Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, anayasanın dili mana noktasında açık ve sarih olmadığı için Türkiye'nin çok büyük sıkıntılar yaşadığını ve yaşamaya devam ettiğini belirterek, "367 meselesinde anayasanın dili ciddi şekilde istismar edildi. Mana son derece açıkken lafız farklı yerlere çekilmek suretiyle Türkiye'ye ağır bedeller ödetildi" dedi. "Anayasanın dili Yunus Emre'nin dili olmak zorundadır. Yunus Emre, süt gibi arı Türkçesiyle sınırları aşan, zamanı aşan, kültürleri, kıtaları aşan bir mana ortaya koymuştur." diyerek yalınlığa dikkatleri çekti. Sempozyumda Anayasaların Dili, Türkiye'de Kanunların Dili, Bir Dil ve Edebiyat Metni Olarak Anayasa başlıkları altında tartışmalar yapıldı.

HASAN AYCIN

ÇİZGİ

HÜSEYİN ATLANOY**KÖŞK**

Genciz köşke gidiyoruz kırmızı kaşkol siyah mont
Herbirimizde afi hesabına maç hepimiz baretta
Tek ıstakada 66 geçiyorum-rekora bir sayı
Kaldı derken o tek ve muazzam sessizlik ayazında
Bir kelebek sahi nerden konuverdi tamda beyaza
Kaslarım gergin atış anı nabız ya yüz ya değil yüzden noksan
Birden hızla savruluyor üç bilardo topu-savruluyor
Kırmızı kaşkol kelebek kanadı derken kan! evet kan!
Bir filses sonra acı böğürmesiyle sıvaşıyor
Yayılıyor en ölümcül sayı yerleşirken suratıma
Yok sûret değil bu yok değil karşılamıyor liriklikler
Sözümona saygı özenle iliklenen düğmeler loş avizeler
Boşanıyor birden zemberek boşanıyor artık neşe artık keder
Artık hayat-Hiç- artık sevmem ki hiç ben